

คนดี เป็นยังไง ดูยังไง

ในสังคมทุกวันนี้หลายคนแสดงตัวเป็นคนดี
แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนดีจริงหรือไม่
เราควรรู้ให้ถ่องแท้ หากไม่คนชั่วในคราบคนดี
อาจหลอกลวงให้เราเสียรู้ หรือมาหลอกให้
ประเทศชาติของเราเสียหาย

คนดีแต่เปลือก?

คนชั่วแท้ๆ โจรกั๊กขี้นะ มักจะเป็นที่สังเกตเห็นได้โดยไมยาก แต่คนที่เปลือกนอกดูดี แต่แท้จริงเป็นโจร โดยเฉพาะพวก 'ปากปราศรัย น่าใจเชือดคอ' นั้น เราจะต้องระวังให้จงหนัก เราจะต้องตัดสินว่าใครเป็นคนดีนั้น ไม่ใช่สักแต่ว่าเขาเป็น

1. ครู-อาจารย์ เพราะคนที่ใช้คุณวุฒิหลอกลวงเรามีให้เห็นอยู่ทั่วไป
2. นักบวช ในหมู่้นักบวช ก็ยังมีพวก 'แกะดำ' บางรูปแม้ไม่ใช่คนเลว แต่ก็ไม่ใช่คนดีเด่นอะไร เพราะออกอาการอิจฉาริษยากันและกันให้เห็นอยู่บ่อยๆ
3. คนเคร่งศาสนา บางคนออกแนวธรรมะ ธรรมโม พวกนี้ก็คล้ายนักบวช บางทีเคารพ-รับใช้เจ้ากู่มากกว่าคำสอนของศาสนา ตอนนั่งสมาธิก็ดูสงบเย็น พอออกจากสมาธิก็เดินเหมือนเจ้าเข้า
4. ข้าราชการระดับสูง เพราะคนระดับนี้แหละที่โกงชาติขายชาติได้แนบเนียนเหนือใครๆ
5. นายทหารชั้นผู้ใหญ่ เพราะคนระดับนี้แหละที่ทำให้รัฐประหาร ทำลายประชาธิปไตยให้เห็นมาหลายสิบปี รุ่นแล้วรุ่นเล่า เราต้องสังวรว่า คนที่บูชายศศักดิ์และยังมียศศักดิ์สูงยิ่งเห็นคนอื่นต่ำต้อยด้อยค่า

6. ผู้ถือหุ้นสถาบันบางคน ที่อ้างว่ายอมตายถวายชีวิต แต่ความจริงแค่พูดเอาดีใส่ตัว แอบอ้างสถาบัน เช่น 'เชิงฉิ่ง' เครื่องราชอิสริยาภรณ์ดั่งข้าวในอดีต จนถึงการใช้สถาบันมทำลายคู่แข่งทางการเมือง กระทั่ง 'ปรีดี พนมยงค์' ก็ยังไม่รอด ในความเป็นจริงสถาบันจะแคล้วคลาดหากไม่มีพวกเขา ในทางตรงกันข้ามหากขาดสถาบัน พวกเขาต่างหากที่จะอยู่ไม่รอดหมดทางทำมาหากิน

อาจกล่าวได้ว่าคนไม่ดีหรือคนดีแต่เปลือกมักเป็นนิมโฆษนาชวนเชื่อ หรือให้ลูกสมุนยกหางของตนอย่างไม่ละอาแต่ตัวคนที่แท้จริงกลับเป็นชาตานเกาะกิน ทำลายชาติ อาศัยอารมณ์ของความดีมาแสวงหาผลประโยชน์ใส่ตัว ประเทศชาติกลับต้องหาเลี้ยงคนเหล่านั้นด้วยภาษี แล้วพวกเขายังใช้สถานที่เหนือปวงชนกอบโกย โกงกินจนร่ำรวยมหาศาล

ปฏุชนนี้แหละคนดี

ปฏุชนธรรมดาทั่วไปนี้แหละคือคนดีแท้ เพราะพวกเขา

1. เสียภาษีทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อให้ประเทศชาติอยู่ได้ เจริญขึ้น และกลายเป็นโอกาสให้กาฝากเสพสุข และฝังลึกลงในกลไกการปกครองแผ่นดิน.

2. เป็นผู้ที่ตายเพื่อชาติอย่างแท้จริงในสงครามต่างๆ ที่พวกเขาไม่เคยได้ก่อ แต่มักก่อโดยชนชั้นปกครองในอดีตหรือเหล่าจักรวรรดินิยม แม้ในยามชาติล่มจม เช่น ลาว เขมร เวียดนาม ปฏุชนนี้แหละคือผู้ที่ยังอยู่สร้างชาติขึ้นมาใหม่ ส่วนพวกคนรวย คนมีสถานะสูงส่ง นายทหารใหญ่ ข้าราชการระดับสูง หรือพวกรักสถาบันจนน้ำลายไหล ล้วนหนีไปเสพสุขได้ปีกจักรวรรดินิยม

อย่างไรก็ตามปฏุชน มักถูกหาว่าไม่ละอายดื้ออน ขาดศิลปะ ไร้มรรยาท มักจมปลักกับเรื่องเฉพาะหน้า หรือเป็นพวก 'ละครน้ำเน่า' ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาของชาวบ้านร้านตลาดที่ไม่ได้มียศศักดิ์หรือหน้ากากระไรจะสูญเสีย บ้างก็ตื่นตระหนกทุกสิ่งทุกอย่างไปบ้าง จนกลับถูกตราหน้าร้ายแรงว่าเป็น 'คนบาป' ในสายตาพวกเคร่งศาสนา แต่อันที่จริงความผิดบาปของปฏุชนนั้นยังนับว่าเล็กน้อย ไม่อุกฉกรรจ์เท่าความผิดของพวกทมิฬหรือกัณธิน

ถ้าเราศรัทธาในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข เราต้องมองเห็นค่าของปฏุชนคนเล็กคนน้อยที่ค้าจุนสัจจุม เราต้องเคารพในเสียงส่วนใหญ่ของปฏุชน แต่บางคนกลับปิดเป็นว่าเสียงส่วนใหญ่เชื่อไม่ได้โดยยกตัวอย่างว่าชาวเยอรมันส่วนใหญ่หลงผิดจนเกิดฮิตเลอร์ ขึ้นนี้ไม่จริงฮิตเลอร์ไม่เคยชนะการเลือกตั้งเป็นรัฐบาลพรรคเดียว และต่อมารวบอำนาจโดยการก่อรัฐประหารจนนำเยอรมนีไปสู่วิบัติ ในทางสังคม เศรษฐกิจการเมือง เราจึงต้องฟังเสียงส่วนใหญ่ของปฏุชน แต่ถ้าเป็นศิลปะวิทยาการ เราต้องฟังผู้เชี่ยวชาญ เช่นการสร้างจรวดไปดวงจันทร์ เป็นต้น

อย่าถวิลหาดีบริสุทธิ์

พวกคนดีจอมปลอมไม่เชื่อว่า 'สูงสุดคืนสู่สามัญ' และมักถวิลหาคนดีบริสุทธิ์ที่สวรรค์ประทานมา โดยไม่ยอมเข้าใจความจริงว่า 'สถานการณ์ต่างหากที่เป็นผู้สร้างวีรบุรุษ' ความดีเป็นสิ่งสัมพัทธ์ คนดีก็อาจทำผิดพลาดได้บ้างเป็นครั้งคราว โดยเฉพาะในยาม 'จิตตก' เช่น บ้างที่เราอาจสอนลูกให้ทิ้งขยะให้ถูกที่ แต่บางทีเขาก็อาจลืมตัว มักง่ายขึ้นมาบ้าง เป็นต้น

ถ้าเราเชื่ออย่างหยุดนิ่งแบบที่ว่าคนดีนั้นต้องดีตลอด ดีบริสุทธิ์ เราก็จะถูกคนดีจอมปลอมที่อ้างว่าดวงสวรรค์ส่งตนมา เช่น คนทรงเจ้าเข้าผีหรืออื่นๆ หลอกเราได้ การถวิลหาความดีบริสุทธิ์ จึงทำให้เราเชื่อคนง่าย สรรเสริญคนดีจอมปลอมอย่างไร้สติ กลายเป็นว่าเราเอาชะตาชีวิตของตัวเองไปฝากไว้กับพ้อหมอบ ท่านครู หรือฝากชะตากรรมของประเทศไว้กับผู้ปกครองคนใด ทั้งโลกจึงซังเผด็จการ เพราะไม่ว่าจะอ้างตนว่าเอาดีมาจากไหน ก็ล้วนกลายเป็นทรราชเมื่อมีอำนาจเบ็ดเสร็จคนเดียวหรือคณะเดียว

เกณฑ์วัดคนดี

คนดีต้องพยายามทำผิดให้น้อยที่สุด แต่ไม่ใช่ว่าจะไม่ทำผิดเลย เพราะคนไม่เคยทำผิดก็คือคนที่ไม่ทำอะไรเลย คนไม่ทำอะไรเลยเพราะกลัวผิดย่อมไม่ถือว่าเป็นคนดี แต่เป็นเพียงสวะลอยน้ำ ในสังคมอารยะสมัยปัจจุบัน เราต้องมีเกณฑ์วัดความดี สิ่งดีหรือคนดี ไม่ใช่สักแต่เชื่อตามคำร่ำลือหรือการโฆษณาชวนเชื่อ เกณฑ์เหล่านี้คือบรรทัดฐานที่ทำให้เราวินิจฉัยได้ว่าใครดีจริงหรือดีแบบกำมะลอ อย่างโบราณว่าไว้ 'ทองแท้ไม่กลัวไฟ' ต้องทนทานต่อการพิสูจน์ คนที่จะเป็นคนดีจริง ก็ต้องเจริญสติ หมั่นตรวจสอบตนเอง และเพียรทำดีอยู่เสมอ

เราต้องมีระบบการตรวจสอบ และประกันความผิดพลาด เช่น หมออาจลืมกรรไกรไว้ในท้องคนไข้ ไม่มีหมอคนไหนตั้งใจทำ แต่อาจเกิดขึ้นได้ด้วยความประมาท ดังนั้นจึงต้องมีการประกันความผิดพลาด คุ้มครองทั้งนักวิชาชีพและผู้รับบริการ

อาจกล่าวได้ว่า ความดี ความสำเร็จที่แท้ มาจากการฝึกฝน ยินหยัดปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอต่างหาก ไม่ใช่มาจากการท่องมนต์ ท่องคาถา ไม่ใช่มาจากการนั่งยวบหนอ พองหนอ หรือไม่ใช่มาจากการเที่ยวไปจาริกแสวงบุญยังสถานที่สำคัญของพระศาสนาแต่อย่างใด

คนดีจริง 'ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้'